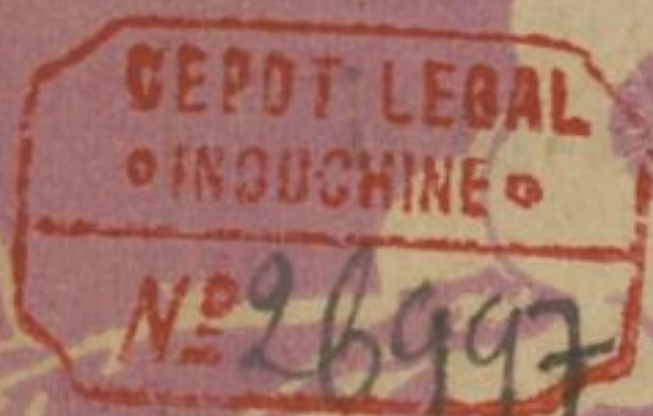

SÁCH HOA MAI

Số 1 — Giá 0\$10

*De l'ist. légal
Certifié tirage
Sua mille exemplaires
Banor le 26/87 41
L'impression
Wen*

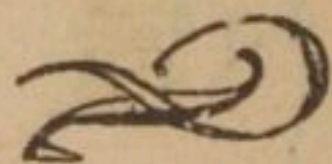
Cộng lực

*150 Đường
Phố 899*

Vạn kiệt Hô

Mục-đích của chúng tôi khi ra loại sách Hoa-Mai

Thấy trong nước nhà hiện nay những loại sách dành riêng cho học sinh ít quá. Sách kiểm-hiệp, sách phong-tình làm sai lạc cả trí phán-đoán, làm hỏng cả cái bản-năng ngây-thơ, quý báu của các học-sinh. Vì lẽ đó, chúng tôi ra loại sách Hoa Mai, sách đẹp, giá rẻ, hợp với luân-lý, do những nhà văn có chân-tài viết. Mục-đích của chúng tôi là giúp đỡ vào việc giáo-dục gia-đình, bài trừ những loại sách có hại cho học-sinh, gây lòng tin-cần, và giúp đỡ các bậc cha mẹ trong sự lựa chọn sách đọc cho các học-sinh.

Nhà xuất-bản Cộng-Lực

GÀ Y xưa, anh khóa Lành rất
hiền từ chất-phác, không ai
thấy anh to tiếng cãi nhau với
bạn-bè bao giờ. Anh trả nhời
những câu đùa cợt chế-nhạo

bằng một nụ cười rất xinh. Lúc nào anh cũng
hớn-hở vui tươi, cả những khi không còn một
hạt gạo trong chiếc thạp mẻ.

Anh khóa Lành nghèo rớt mùng-tơi. Tất cả
gia-tài của cha mẹ để lại không đủ cho anh
no cơm ấm áo. Một thửa vườn giồng mấy hàng
rau và một cái ao cá con con giúp anh độ nhật
tháng ngày. Nghe tiếng đọc sách sang-sảng của
anh ai có thể ngờ rằng anh đã nhịn đói bữa
chiều để lấy mấy đồng tiền mua dầu, bắc
thắp đèn. Anh học rất giỏi, nhưng chỉ phải cái
nghèo nên anh không sao có tiền lộ-phí để đi
thi. Vì thế nên anh cam chịu phận hèn với cái
danh anh khóa.

Một hôm anh ra vườn nhặt cỏ lúc trời vừa
tang-tảng sáng. Mỗi bước chân đi lại làm lay động

những chiếc lá xanh ròn còn đượm hơi sương. Những hạt móc lóng-lánh như những viên ngọc chai rụng xuống áo anh, hay biến vào đất ẩm. Anh đương lúi-húi làm việc bỗng nghe thấy mấy tiếng «chiếp chiếp» yếu-ót của một con chim non lạc mẹ. Anh lắng tai và lần theo tiếng chim. Anh chui vào bụi rậm, tìm-tòi một lúc mới thấy một con sáo nhỏ đương bị mấy con kiến lửa đốt. Con sáo bé quá không làm gì được đành cứ chúi đầu mà kêu rên. Anh thương hại con sáo, nhắc lên tay phải mấy con kiến nhỏ tí màu đỏ tía. Anh mang con sáo về nuôi vì anh nghĩ bụng dẫu có để đấy con chim cũng đến chết đói, nếu không bị chết về kiến.

Anh khóa Lành hết lòng chăm chút con sáo. Anh giã gạo thật nhỏ để nuôi chim. Anh kiếm nước giếng thật trong cho chim uống. Anh vót tre thật nhỏ, đan một cái lồng xinh-xắn cho chim ở. Thành ra ngoài giờ đọc sách anh lại quanh-quần với con sáo non.

Những bạn của anh thấy anh săn-sóc luôn luôn đến con sáo đều cất nhời chế riếu. Bình-thoảng họ lại hỏi :

— Anh khóa Lành ơi ! Con sáo đã nhón chưa ?

— Anh khóa ơi ! Anh phải lòng cô sáo đấy à ?

— Anh khóa Sáo ơi ! Xin phép chị ấy ra đây một tí có được không ?

— « Khóa Lành ơi hồi khóa Lành,

— « Khuyên đừng mê sáo mà thành ra chim !

Bạn bè chế riều cũng không oan vì anh chẳng thiết chơi bời với ai. Lúc nào anh cũng nghĩ đến con sáo. Lắm đêm vì mải học, anh quên không mang lồng sáo vào buồng học, sẩy gặp mưa to, anh hốt-hoảng chạy vội đi cất vào. Ai trông thấy anh lúc bấy giờ chắc phải tưởng rằng có sự gì nguy hiểm đến tính-mệnh, nên anh mới hốt-hơ hốt-hải như vậy. Anh quý con sáo lắm, vì nó không giống như những con sáo khác. Lông nó trắng nuốt như tuyết, chân sáng như bạc, mỏ ánh như bạch-kim và có một đường viền như sợi kim-tuyến. Anh dạy nó nói. Anh bóc lưỡi nó thành ra nó chóng biết nói lắm, chả bao lâu mà cái gì nó cũng biết, ai hỏi gì nó cũng giả nhời được. Suốt ngày anh quanh-quẩn bên lồng sáo, nào cho ăn, nào cho uống, nào cho tắm, còn thì giờ nào mà nghĩ đến bạn bè. Mỗi khi thoáng thấy bóng anh người ta đã hát :

Khóa Lành ơi hồi khóa Lành,

Khuyên đừng mê sáo mà thành ra chim.

Anh nghe thấy thế chỉ mỉm cười, vì anh chẳng biết giận là gì cả. Anh đọc sách, con sáo trắng cũng theo anh đọc. Tiếng nho-nhỏ thanh-thanh ai nghe cũng phải thích. Trí nhớ của nó lại,

rất tài-linh. Nó chỉ đọc theo anh khóa Lành mà nó thuộc lâu lâu. Anh khóa chỉ đọc một câu đầu là nó đọc tiếp được ngay.

Sáng nào cũng thế, con sáo trắng thức giấc lúc tiếng gà gáy vang lưng làng xóm. Nó gọi anh khóa : « Anh khóa ơi ! Giậy đi thôi. Sáng bạch nhật rồi ». Anh khóa Lành xuống giường, múc nước rửa mặt và chạy luôn ra lồng sáo.

— Đêm qua sáo ngủ có yên không?

— Sáo ngủ yên lắm, nhưng tại sao anh khóa thức khuya thế?

- Anh thức khuya để hái rau, mang ra chợ bán, lấy tiền đóng gạo chứ.

— Đóng gạo làm gì?

— Để cho anh và sáo ăn.

Con sáo trắng hỏi thế rồi thôi, hình như nó nghĩ ngợi gì thì phải. Có một lần, anh khóa Lành hết tiền mua dầu và bắc, phải đi bắt đom đóm để lấy chút ánh sáng lập-lòe đọc sách. Con sáo trắng lấy làm lạ hỏi: Anh khóa ơi, sao anh không đốt đèn cho sáng?

— Anh không có dầu. Anh không còn tiền mua.

— Tại sao không còn tiền ?

Con sáo trắng lại thôi, không hỏi thêm nữa.

Một buổi sáng, sau khi nói chuyện với anh khóa Lành, con sáo trắng nói :

— Anh khóa ạ, sáo muốn đi tìm sâu bọ để ăn, chứ sáo không muốn để anh khó nhọc một mình.

— Không, sáo ăn là mấy. Để nguyên mặc anh.

— Anh cũng cho sáo ra ngoài chơi bời, bay nhây. Bắt sáo ở trong lồng mãi, cuồng cả cẳng.

— Nhưng nhớ ra gặp con diều-hâu thì sao ? Bị mưa giữa đường thì sao ?

— Sáo sẽ liệu chứ.

— Thôi được, đi đâu thì cũng nhớ mà về. Đừng bay xa quá, quên cả đường thì chết.

Con sáo trắng bay đi. Anh khóa Lành nhìn theo mãi. Anh vào nhà học, nhưng lúc nào cũng thấp-thỏm chỉ sợ con sáo trắng lạc đường hay bị nạn. Anh chẳng nhớ chữ gì tuy mồm vẫn đọc. Đến đến trưa, con sáo trắng bay về. Nó nói huyền-thuyền :

— Sáo bay qua nhiều cảnh đẹp quá. Đến chỗ mát-mẻ, sáo dừng lại nghỉ ngơi, gặp suối nước trong, sáo dừng cánh tắm rửa. Hoa thơm quả chín nhiều lắm, anh khóa Lành ạ. Sáo bay thi cùng những con bồ câu. Chúng bay đã nhanh

mà cũng không hơn được sáo.

Ngày hôm sau sáo lại xin đi. Anh khóa cũng quen dần nên cũng bớt lo-ngại, yên tâm học-hành.

Anh khóa càng ngày càng nghèo. Vườn rau sơ-sác. Ngồi hàng nửa ngày trên bờ ao không câu được một con cá rô. Anh thường phải nhịn đói luôn. Nhiều khi con sáo về lồng không thấy một hạt gạo nào.

— Anh khóa ơi! Sao không có hột gạo nào thế

này?

— Anh không có tiền đong.

— Thế cơm của anh đâu?

— Anh nhịn đói, còn làm gì có cơm.

— Đói mà anh chịu được à?

— Anh đọc sách cho quên đi chứ.

— Sáo mà đói thì không sao quên được. Lắm lúc sáo bắt chước anh, hát, hay nói huyền-huyền nhưng vẫn thấy đói. Sáo phải đi tìm thức ăn ngay. Hôm nay, sáo bay nhiều mỗi

cánh lằm, sáo đi ngủ đây. Anh nhớ buộc lồng cho sáo cần-thận kéo mấy con chuột cứ đến gặm giấy làm sáo sợ ngã quá.

Một buổi sáng, con sáo trắng đương bay là-là đề nhìn phong cảnh, thấy một tòa nhà to có vườn đầy quả chín. Sáo đậu luôn xuống một cây chuối và ra sức mổ. Sáo mãi ăn không kịp đề ý đến một ông cụ già ngồi tựa hoa gần đấy, Sáo đặt mạnh chân vào một quả chuối chín. Quả chuối rụng ngay bên cạnh ông lão làm ông lão giật mình ngàng đầu lên thấy sáo trắng liền mắng :

— Cái con quái này, ăn với uống làm lão giật bắn cả mình. Lão lại ném cho hòn gạch bây giờ.

-- Sáo chót nhỡ, xin cụ bớt giận.

Ông lão ngạc-nhiên nhìn quanh, nhìn quẩn, tưởng ai nấp đâu, trêu ghẹo mình.

— Có ai đâu, sáo đây cơ mà.

— Ai đấy ? Ai nói gì thế ?

— Thưa cụ, sáo đây ạ. Sáo đương ăn nhờ cụ quả chuối.

— Nếu có phải thật là sáo biết nói thì sáo bay thử xuống đây cho lão xem nào.

Ông lão nói thế vì cho là kẻ nào lừa mình thì bị lộ ngay. Bất ngờ, ông lão thấy sáo là-là

bay xuống, hốt-hoảng đứng giậy định chạy.

— Đây là con sáo trắng biết nói, chớ có phải ma-quỷ gì đâu, mà cù chạy.

Ông lão bốt sợ-hãi hỏi:

— Ai dạy sáo nói thế?

— Anh khóa Lành dạy sáo đấy!

— Anh khóa Lành ở đâu?

— Anh khóa ở xa lắm cù ạ.

— Tại sao sáo lại đi? Anh ấy không nuôi nữa à?

— Chả bao giờ. Sáo muốn đi chơi nên sáo xin phép anh khóa. Chốc nữa sáo lại về.

— Sáo vào trong nhà với lão rồi lão lấy gạo trắng nước trong cho.

Ông cù vào nhà ngồi và sáo đỗ ngay trên bàn. Ông cù sắp sẵn gạo nước cho sáo.

— Sáo ở đây với lão nhé!

— Chịu thôi. Sáo phải về nhà chứ.

— Ở đây với lão sướng lắm. Lão cho ăn gạo tằm trứng gà, lông sơn son thiếp vàng đẹp lắm.

— Không đâu, sáo về đây.

Sáo bay vụt về và kể truyện cuộc gặp-gỡ ấy cho anh khóa Lành nghe. Anh cảm-động vì sự quuyến-luyến trung thành của con chim. Anh vỗ-về con sáo trắng và truyện-trò với sáo mãi đến khuya.

Con sáo lại đến với ông lão vì nó thấy ông

lão cũng tử-tế. Ông lão hỏi truyện anh khóa Lành. Nó nói hết cảnh-ngộ cùng tính-linh anh khóa. Nó không quên hát câu thơ mà người ta thường hát gheo anh khóa. Nó thông theo bắt chước bạn-bè anh khóa hát :

Khóa Lành ơi hỡi khóa Lành,

Khuyên đừng mê sáo mà thành ra chim!

Ông lão cười rũ-rọi vì câu hát chế-nhạo và nhất là vì giọng hát của sáo. Ông lão thương anh khóa hiền-lành chăm-chỉ mà phải chịu đói rét thiếu-thốn, liền lấy ra mấy đồng tiền buộc vào chân cho sáo.

— Những đồng tiền này để làm gì thế cụ ?

— Để sáo mang về cho anh khóa Lành đóng gao.

Con sáo trắng thích quá, cảm ơn ông lão rồi bay một mạch về nhà. Anh khóa thấy tiền buộc ở chân sáo liền hỏi :

— Tiền ở đâu thế, sáo ?

— Tiền của ông cụ ấy cho.

— Thế sáo đi xin à ?

— Không, sáo không xin. Tự ông ấy cho sáo đấy chứ ! Sáo kể truyện cho ông ấy nghe thì ông ấy giả công cho sáo.

Từ đấy, anh khóa Lành cũng đỡ túng bấn. Anh không phải chịu đói nữa nên học càng chăm chỉ. Tiếng đọc sách lanh-lảnh mãi đến

khuya và sáng sớm lúc người ta giậy thoi còm đã nghe thấy rồi. Có sáo ở nhà thì anh lại nghỉ học chăm chút cho sáo.

Ngày nào con sáo trắng cũng đến nói chuyện với ông lão. Ông lão mến con sáo quá. Ông lão chỉ quanh quẩn với sáo. Sáo bay đi thì ông lão lại buồn và chỉ chăm chăm đợi sáo đến. Đã bao nhiêu lần ông lão bảo sáo ở với mình nhưng sáo không ở, chỉ thích về với anh khóa Lành. Ông lão nghĩ bụng mình đã già rồi, con cháu chết cả và nhà lại giàu có, ý muốn kiếm một người sớm hôm cho đỡ lẻ loi. Ông lão nhất định nuôi anh khóa Lành nên mới bảo sáo:

— Sáo không muốn ở đây. Nhưng nếu anh khóa Lành cũng ở đây thì sáo có chịu ở không?

— Anh khóa Lành ở nhà anh ấy chứ.

— Không, lão muốn đưa anh ấy về đây nuôi để anh ấy ăn học.

— Sao cụ lại nuôi anh ấy?

— Lão nuôi anh ấy để bầu bạn cho đỡ buồn cảnh già. Vả lại lão muốn giúp cho anh ấy vì lão thấy sáo nói anh ấy học giỏi, ngoan ngoãn chỉ phải tội nghèo. Hai là lão muốn có sáo ở bên cạnh cho vui.

— Thế để sáo về nói chuyện với anh khóa đã.

Sáo về hỏi ý
kiến anh khóa
Lành. Anh khóa
Lành tự nghĩ
mình nghèo quá
không có tiền đi
thi thì phí cả
cái tài đi. Bây
giờ đến ở với
ông lão cũng

chẳng có gì là mang tiếng. Người ta sống một
mình cũng buồn thì người ta nuôi mình, có lợi
cho người ta chứ chẳng không. Anh nghĩ thế
nên anh bằng lòng. Con sáo dẫn đường để anh
đến nhà ông lão. Anh khóa Lành đối đãi với
ông lão rất có lễ độ và coi như người đã đẻ
ra anh. Ông lão cũng hỏi lòng hỏi dạ vì vừa
được một người con hiếu, vừa được con sáo
quý.

Anh khóa Lành không phải lo cơm ăn áo
mặc, cố chí học hành. Ngày thi sắp đến, ông
lão sắm sửa mọi thứ cần dùng cho anh khóa.
Hôm anh đi, con sáo cũng xin phép ông lão đi
theo. Lúc thì sáo trắng đậu trên vai anh, lúc
thì bay la cà khắp mọi nơi nhưng bao giờ cũng
để mắt nhìn anh.

Con sáo rất tỉnh ngủ nên nhờ nó anh không mất trộm tiền. Tất cả hành-lý của anh quy vào một khăn gói đỏ, anh vẫn buộc ngang lưng, vào nhà trọ nghỉ-ngơi, anh lại tháo ra và gói đầu. Một đêm anh ngủ say quá, khăn gói chệch ra bên cạnh mà anh chẳng biết. Một người ăn trộm rình mãi thấy cơ-hội may liền chui ở gầm giường ra rón-rén lại nâng lấy khăn gói. Anh khóa Lành vẫn ngủ yên. Vừa đi được mấy bước, người ăn trộm giật mình hốt-hoảng vì mấy tiếng lanh-lảnh: « Có trộm, có trộm. Anh khóa Lành ơi! giậy đi mau ». Anh khóa cùng mọi người thức giấc, thấy người ăn trộm đương luống-cuống chui ra ngoài qua một lỗ to khoét ở vách. Người ta bắt luôn được, định đánh cho một trận rồi giải trình quan. Nhưng anh khóa Lành thương hại và cũng bởi tính hiền lành không muốn gây sự nên cố sức xin hộ cho người ăn trộm, viện lẽ rằng đồ vật mất đã lấy lại rồi, thì ta nên sinh phúc tha cho họ. Anh lại khuyên răn người ăn trộm đừng nên làm điều phi-pháp, bao giờ cũng phải giữ mình cho trong sạch, lương-thiện. Anh ôn-tồn nói :

— Bác thử nghĩ mà xem, lấy của người có phải là một cái hay đâu. Tiền của người ta là do mồ hôi nước mắt, bao sự khổ sở nhọc nhằn mới có. Bác tự tiện đến nâng tay trên, tọa

hưởng kỳ thành thì trời nào lại có đền nguyên cho bác. Dầu bác không bị bắt bớ, đánh đập, lâm vào vòng tù tội thì bác cũng chẳng giữ toàn vẹn những tiền lấy được mà làm ăn. Bác đem tiêu hoang phí không biết dè sẻn rồi đến lúc cùng lại làm kẻ đạo tặc mang tiếng đến ông cha. Từ rầy nên kiếm việc gì mà làm. Tôi cũng chẳng có gì, nhưng tôi có thể bớt tiền tiêu pha, đãi bác một lạng bạc để bác làm vốn mà buôn bán lật vặt.

Người ăn trộm cảm ơn anh khóa đã có lòng chỉ bảo đường ngay thẳng và cho tiền để tránh khỏi cái nghề đào tường khoét vách.

Anh khóa Lành gọi con sáo xuống vuốt-ve âu-yếm.

— Nhờ sáo mà anh khỏi mất khăn gói. Cảm ơn sáo nhé. Thôi sáo đi ngủ đi, kéo mai phải đi sớm.

Con sáo trắng thích lắm, nhảy-nhót vui-vẻ vì đã giúp ích được cho anh khóa.

Vào đến kinh-đô anh khóa Lành đến trọ ở một hàng cơm gần trường thi. Anh ở chung với nhiều ông khóa, ông đồ khác. Thấy anh đứng-đắn nết-na và lúc nào cũng tươi cười nên ai cũng có lòng yêu mến. Họ hay trêu-trọc anh để đùa nghịch, nhưng không bao giờ anh phát bả, gắt-gỏng. Lần đầu tiên anh tới đất phồn-hoa

nên anh cũng nhân-dịp những ngày nghỉ ngơi đi thăm những cảnh đẹp, hàng lạ. Con sáo trắng tung-tăng bay vào những vườn hoa của các nhà quan và nó thích nhất là vườn thượng-uyên của nhà vua. Nó rủ anh khóa Lành đi xem. Nó bảo vườn to lắm, rộng lắm, giống hàng trăm thứ hoa thơm cỏ lạ lại có cả những tòa lầu cao ngất trời, cột trạm trổ cực kỳ đẹp đẽ, thiếp vàng đỏ ối. Anh khóa bảo nó đấy là cung điện nhà vua và vườn thượng-uyên, kẻ thường dân không được vào xem, nếu kẻ nào trái lệnh ắt phải mất đầu.

Anh khóa Lành vào trường thi. Mấy kỳ đầu đều được cả. Bài nào anh cũng làm rất hay, chỉ còn một kỳ kinh sách là xong. Anh chắc chắn tin ở tài mình vì những pho kinh-sử anh thuộc lâu lâu.

Ngồi trong lều, anh vừa mài mực sửa bút lông, sắp sửa viết bài thì anh thấy nhức đầu. Anh thất-vọng quá, cố nén đau để viết nhưng chữ nghĩa quên hết, trí nhớ lộn-sộn, anh không làm thế nào mà nhớ lấy một đoạn sách, chứ đừng nói nhiều. Thi ra mấy hôm liền vì quá lo nghĩ về thi cử nên người thành ngây-ngất choán -váng. Anh đưa hai tay lên bóp thái-dương được một lúc thì đỡ rức đầu. Anh ngồi nghỉ một lát và cầm bút nghĩ-ngợi. Anh đành

chịu và biết rằng ngồi mãi cũng thể thôi, thấy người ta viết như gió cuốn lại thêm sốt ruột và tủi phận mình. Anh thu xếp sửa soạn ra về thì con sáo trắng bay đến. Nó mãi chơi nên không theo anh vào trường từ lúc bắt đầu ra bài. Nó thấy anh khóa sắp sửa về liền hỏi:

— Anh đã làm xong bài rồi cơ à ?

— Chưa, nhưng anh cũng về, vì anh chịu không sao làm được bài. Anh rức đầu quên hết cả chữ rồi.

— Bài gì thế ? Bài ở trong sách à ? Anh đã học đến chưa ?

— Bài học rồi nhưng không nhớ được.

— Thế anh thử nói qua xem sáo có nhớ không nào.

Anh khóa Lành vừa nói xong đầu bài thì con sáo trắng đã đọc bài liền. Nó đọc chơn quá. Người nào nghe thấy chắc phải cho là có sách giở trước mặt nên mới không ngập-ngừng vấp-vấp. Anh khóa cứ việc theo con sáo mà biên vào giấy. Chữ anh viết vừa nhanh vừa đẹp, nên chả mấy chốc mà anh đã nộp quyền.

Anh chắc lắm thế nào cũng danh chiếm bảng vàng vì bài nào anh làm cũng hay cả.

Không may cho anh, quan giám khảo kỳ thi này lại là người xét tài lực thí sinh bằng tiền

bạc. Kẻ nào có ủa đều được đồ hết. Anh khóa Lành tài đáng đồ trạng-nguyên mà thành bị hồng tuột.

Hôm yết bảng xướng danh, anh len lõi mãi vào đến tận nơi nhưng anh chỉ hoài công mong đợi. Người chót bảng đã gọi rồi mà chả có tên anh. Anh buồn rầu ra về. Lần thứ nhất anh buồn. Anh tiếc công đèn sách mười mấy năm trời. Ra đi là anh khóa Lành, tưởng đến lúc về mũ áo nghênh ngang ông nghè ông cống, ai ngờ lại vẫn chỉ anh khóa Lành. Anh đi lang thang khắp nơi hình như để quên sầu. Trời đã tối, anh cũng chưa thiết về nhà trọ, quên cả con sáo trắng đương mong đợi anh.

Đêm hôm ấy là một đêm rằm nên anh khóa Lành cứ đi mãi. Đường đất quanh co, dưới ánh trăng sáng, anh thung thỉnh bước một như một chàng thi-sĩ đương tìm vần thơ. Đến một chỗ rẽ, anh sắp sửa quay gót thì một người lực lưỡng ôm một bọc tưng chạy về lối anh đi và sau người ấy gặp một đám quân lính rầm rộ đuổi theo. Anh đang ngơ ngác thì người lực lưỡng vừa tới chỗ anh. Người ấy định chạy thêm ít nữa nhưng trước mặt đã có mấy người lính chặn đường. Cùng quá, người ấy liền tìm cách tránh nạn và đồ luôn tội cho anh khóa

Lành. Người ấy nắm lấy tay anh khóa, luôn bọc vào tay anh và kêu rầm lên rằng đã bắt được trộm rồi. Quân lính đồ đến, anh khóa kêu oan nhưng nào họ có nghe. Anh bảo rằng chính người lực lưỡng mới là thủ phạm nhưng người này cứ liến thoắng nói và lại định xông vào đánh anh nếu không có mấy người lính giữ lại. Những người lính thấy anh có vẻ sợ hãi và nhỏ nhẻ quá thì cũng nghi ngờ nên không nỡ đánh đập. Họ giữ luôn cả người kia lại và dẫn cả hai người vào cho quan thượng-thư phân xử. Quan thượng-thư chính là ông chánh-chủ-khảo. Ông mở tiệc thết mấy vị tân khoa đã mang tiền đút lót ông để được đỗ. Trong lúc yến-âm linh đình, không một người lính nào nghĩ đến sự canh phòng cẩn mật nên một tên kẻ trộm mới lẻn vào khoảng một mẻ. Không may cho anh ta bị người trông thấy nên mới bị đuổi và anh khóa Lành cũng bị vạ lây.

Quân lính dẫn hai người vào trước quan thượng-thư và kể lại đầu đuôi. Quan thượng-thư trông thấy anh khóa Lành cũng biết không phải là kẻ trộm. Quan liền hỏi họ tên. Anh khóa Lành cứ thực tường khai. Ngài thấy anh nói là một anh khóa hồng thi liền bắt làm một tờ khai xem có đúng không. Anh

khóa ung dung viết. Vừa thoảng một cái đã đệ lên một mảnh giấy phủ đầy chữ. Quan thượng-thư đọc tờ khai, giật mình vì những chữ thảo đẹp lạ lùng, lời văn lưu - loát, ý tứ thanh cao. Ngài trông chữ quen lắm hình như đã thấy ở đâu rồi. Ngài cau mày nghĩ ngợi và thốt nghĩ ra. Trong mấy quyền thi nộp kỳ vừa rồi, ngài đã để ý đến. Ai đã trông thấy lối chữ mềm mại nhưng già dặn, nét mác sắc và đanh, trông như rồng bay, phượng múa đều phải chú ý hưởng hồ khảo quan. Những bài văn đó đáng được phê ưu nhưng chỉ vì không có gì dứt lốt nên mới bị đánh hỏng. Quan thượng-thư nghĩ bụng: tên này là một kẻ có tài, ta phải làm sao hại nó mới được. Phải giam giữ nó kéo bấy giờ vì một lẽ gì đó, tên này lọt vào tay một kẻ thù của ta thì câu chuyện ăn hối lộ sẽ vỡ lở. Những quyền thi còn giữ lại cả chưa đến hạn tiêu hủy. Ta phải giam giữ tên này trong ít lâu nếu không thể hại hẳn. Ta cần phải giữ mình đã. Nghĩ thế, ngài giả vờ tác sắc quát mắng rầm rĩ:

— À, tên này mày lão, dám nói dối ta. Chữ sấu như gà bới, viết không nổi câu văn thể mà dám tự xưng là đã đi thi. Chính nó là kẻ ăn trộm. Quân bay, giải nó sang bên hình-bộ.

Ngài vừa nói vừa vò nát tờ khai. Người ăn

trộm lúc trước thấy anh khóa khai rãnh mạch và ung-dung thảo tở trình thì hoảng hồn, mắt trước mắt sau chỉ định chạy. Anh ta giả vờ nói với lính xin đi ra sau, nhưng lũ lính biết chừng anh chàng định trốn nên lại càng giữ riết. Anh ta lo cuống quít, mặt tái như gà cắt tiết. Anh ta tự biết phạm lỗi nặng, vừa ăn trộm lại vừa vu oan giá họa cho người. Đương lúc run sợ, thấy quan thượng-thư mắng anh khóa Lành thì vừa ngạc-nhiên, vừa mừng. Mặt mày nở nang như người đã gần chết lại thấy sống sót. Những người lính tin chắc chắn rằng anh khóa Lành vô tội nay thấy cơ sự nhường này đều ngo-ngác nhìn nhau.

Anh khóa Lành vừa định cất tiếng kêu thêm thì quan thượng đã quát lũ lính lôi đi ngay không cho nói. Người ăn trộm không ngờ được tha mừng rỡ chạy vội đi không giám quay đầu trở lại.

Anh khóa Lành dẫu uất ức vì bị tội oan nhưng cũng đành theo lũ lính sang dinh quan hình-bộ thượng-thư.

Trong khi ấy, con sáo trắng thấy vắng anh khóa Lành liền bay đi tìm. Nó bay đi khắp nơi đã gần thoái chí, chợt thấy một đám người rầm rộ đi trên đường. Sáo tò-mò bay là-là xuống nhìn. Nó giật mình vì thốt nhìn thấy anh khóa

Lành đi bên cạnh mấy người lính. Nó không hiểu ra sao và bay xuống đậu vào vai anh khóa đề hỏi truyện thì một người lính giơ tay chụp nó. Nó sợ quá bay vụt lên và theo anh khóa. Nó không dám xuống nữa vì sợ bị bắt.

Sang đến dinh Hình-bộ thì đã quá khuya, nên anh khóa Lành bị giam trong ngục tối. Anh khóa than thân gặp sự không may. Anh không hiểu quan thượng-thư đó có thù gì với anh mà kiếm chuyện hại anh như thế. Thật là họa vô đơn chí. Anh đương ngồi một mình chợt thấy con sáo bay vụt vào cạnh anh.

— Anh khóa ơi! Tại sao mà anh phải bắt?

— Anh đương đi chơi chợt gặp một người ăn trộm bị đuổi theo. Người ăn trộm

phải bước đường cùng lén đồ lỗi cho anh. Anh tưởng nhờ mình quan tra xét sẽ biết gian ngay, ai ngờ anh lại bị người cố lòng hãm hại.

— Thế vị quan ấy có thù gì anh không?

— Không, anh có gặp ông ta bao giờ đâu.

— Quái lạ nhỉ ? Thôi anh cứ chịu khó ở trong này đề sáo liệu.

Anh khóa Lành và con sáo trắng đương nói chuyện, bỗng một tiếng quát to làm anh khóa giật mình và con sáo vũ cánh bay lên cửa sổ.

— Làm gì mà lao sáo trong ấy. Muốn sống im ngay.

Tiếng khóa lách-tách và cửa nhà giam mở rộng. Một người cai ngục mặt mũi giữ tợn, tay cầm một chiếc roi song to tướng sừng-sộ bước vào. Người coi ngục hỏi : « Mày nói chuyện với ai thế, thằng kia ? »

Anh khóa Lành nghĩ bụng giang sơn nào anh hùng ấy, mình ở nhà tù thì phải lụy nó, nên lễ-phép trả nhời :

— Thưa bác tôi có nói gì đâu.

— Bác gì ? Từ đây mày phải bằm ông nghe chưa. À mày có gì không ?

— Bằm ông, tôi chẳng có gì cả.

— À, thằng này hỗn, vào đây mày lại còn bướng, không biết phép tao. Đứa nào cũng thế, phải biện cái lễ ra mắt. Mày bướng hử ? Ông đánh cho biết tay. Nhẹ không ưa, ưa nặng.

Người coi ngục vừa giơ roi song định quát thì con sáo quát to :

— Khoan ! Ta là da dẻ thần đây. Người khá

quỳ xuống nghe lời ta phán bảo. Người cai ngục sợ quá run như cây-sậy, đánh rơi cả roi song.

-- Quỳ xuống mau.

Người cai ngục vội vàng quỳ xuống đất và chấp tay vái như tế sao.

— Ta đi qua đây, thấy quan trạng bị oan nên xuống bảo người không được hành-hạ. Người phải hầu hạ cho tử tế, sau này sẽ được quan trạng thưởng. Nhược bằng vô lễ ta quật chết không tha.

Người cai ngục vâng-vâng dạ-dạ xin tuân theo lời thần truyền dạy.

Nhờ có mưu con sáo trắng, nên anh khóa Lành được người cai ngục hầu hạ rất chu đáo, cơm bưng nước rót tận nơi. Trước kia người cai ngục hung-hăng bao nhiêu, thì bây giờ lại lễ phép bấy nhiêu.

Ngày ngày con sáo trắng vào trò chuyện với anh khóa Lành. Nó an-ủi anh khóa, bảo anh chịu khó đợi trong ít lâu nữa. Nó sẽ cứu anh ra. Hiện giờ, nó còn đề ý xem ông Thượng-thư coi về bộ Hình là người thế nào đã. Nó chỉ đành thôi, không biết hỏi dò ai được. Nó không dám tin ở lòng tử tế của người đời vì nó nhận ra rằng người đối với người còn chả ra gì huống chi là đối với nó.

Ông Thượng-thư cho gọi anh khóa Lành ra

tòa xét xử. Thấy anh mặt mũi khôi-ngô, có dáng hiền-lành chất-phác thì ông đã nghi-ngờ rằng bắt nhầm. Đến khi thấy anh nói là đã đi thi nhưng lạc đề thì sự nghi ngờ tăng thêm. Ông bắt anh khóa làm một tờ khai rành rọt. Cầm tờ giấy của anh khóa, ông mở to mắt nhìn tưởng như mê ngủ. Văn hay, chữ tốt, tài đáng bằng nhỡn, thám hoa, ông tin rằng bạn đồng liêu đã buộc tội nhầm nên ông chưa làm án.

Ông sang hỏi ông thượng xem sự thế ra sao. Con sáo trắng cũng theo ông đi để nghe ngóng tin tức. Sang đến nơi, ông hỏi ngay :

— Cái tên ăn trộm mà lính bên quý phủ dẫn sang, đệ xét ra thực là người chính chực tài giỏi. Có nhẽ huynh ông nhầm.

— Quan bác cứ giúp đệ kết án tên đó cho nặng vào.

— Thôi chắc nó đã làm phẫn lòng huynh ông hẳn. Huynh ông có thể cho đệ biết rõ sự thực chẳng. Anh em mình thì còn gì phải dẫu nhau nữa.

— Quan bác cũng chẳng lạ gì đệ mà đệ cũng rõ quan bác hơn ai. Nói gần nói xa chẳng qua nói thật, tên này chính là một người tài đáng trạng-nguyên mà đệ đánh hỏng, đệ chỉ sợ việc đến tai vua, các quyền thi văn còn giữ phải đem ra xét lại thế có đôi chút nguy-hiểm. Vậy quan

bác cứ giam giữ nó trong ít lâu đợi khi tiêu hủy các bài vở thì đệ không còn lo gì nữa. Khẩu thiệt vô bằng chẳng lấy gì làm chứng có.

-- Có thể chứ. Đã có nhờ huynh ông, đệ xin đề ý.

Xong chuyện anh khóa Lành, các ông nói sang chuyện khác. Con sáo trắng nghe rõ đầu đuôi liền bay về kể lại cho anh khóa biết. Bấy giờ anh khóa mới hiểu tại sao ông thượng lại bắt mình, và cố tình kết án anh.

Con sáo bay quanh quần trong cung-điện nhà vua đợi dịp cứu anh khóa, hình như nó cũng biết rằng phải làm thế nào cầu tới vị chúa tể cả nước ấy mới có hy-vọng. Nó đương đậu trên cây dương-liêu trước lầu hoàng-hậu thì thấy những cung-nữ lại nô đùa trò-truyện với nhau ở dưới gốc cây. Nó lắng tai nghe. Cung-hoa nói:

— Nay các chị, các chị có biết hoàng-thượng sắp mở một cuộc đại-hội ở Quang-Minh điện để ăn mừng ngày đầy năm của hoàng-tử không?

— Thế à, chắc vui lắm nhỉ.

— Cái ấy đã hẳn. Nghe đâu lại mời cả các ông tân-khoa cơ đấy.

— Hoàng-hậu đương sai thợ kim-hoàn lấy hạt minh-châu vạn sắc làm một chiếc nhẫn để đeo hôm đại hội.

— Thật là một viên ngọc kỳ-dị. Mình trông

thấy mà hoa cả mắt, bao nhiêu là màu.

— Nghe đâu hôm nay đã xong rồi.

— Tôi cũng phải đợi Hoàng-hậu đeo để xem cho thỏa-thích mới được.

Con sáo trắng nghe truyện đã có chủ định. Nó bay về bảo anh khóa Lành cứ yên tâm đợi. Nó cam-đoan sẽ cứu được anh. Anh khóa hỏi nhưng nó bảo không cần biết trước vội.

Tự đấy ngày nào cũng bắt đầu từ sáng sớm con sáo trắng quanh quần trước lầu Hoàng-hậu, hình như nó định một cơ-hội gì tốt để mưu việc riêng.

Hoàng-hậu đã có cái nhẫn mặt minh-châu. Lúc nào hoàng hậu cũng đeo luôn ở tay, không mấy khi bỏ ra, trừ những khi rửa mặt. Một hôm, hoàng-hậu tháo nhẫn để trên một chiếc đôn bên cạnh. Đương lúc cúi xuống rửa mặt, thì con sáo trắng bay xuống và lấy mỏ ngậm nhẫn bay đi. Nó bay lên ẩn mình trong đám lá um tùm của cây dương liễu trước lầu. Nó xâu chiếc nhẫn vào một cái cành khô rồi cúi xuống nhìn xem hoàng-hậu làm gì. Hoàng-hậu rửa mặt xong quay ra lấy nhẫn thì nhẫn đã biến mất rồi. Ngó quanh, ngó quần, tìm ngược tìm xuôi vẫn không sao thấy. Lũ cung nhân cuống-quít và đều lấy làm lạ. Không ai có thể lọt vào được. Có người mê tín nói :

« Hay là viên minh-châu vạn sắc là thứ ngọc thần. Người trần dùng không được ».

Cung-nga và thái-giám sáo sục tìm tòi, chỗ nào cũng bới móc, không một gốc cây, một ngọn cỏ nào được yên lành. Sau khi xem các cung-nhân tìm tòi một lúc, con sáo liền hớn hờ bay về nhà giam khoe với anh khóa Lành :

— Anh khóa ạ, sáo lấy được chiếc nhẫn minh-châu của Hoàng-hậu.

— Ấy chết, sao sáo lại đại dột thế. Anh đã bảo đừng bao giờ gian tham lấy của người cơ mà.

— Em lấy để cứu anh thì sao ?

— Cứu thế nào, sáo nói anh nghe thử xem có được không nào.

— Sáo mang nhẫn về cho anh rồi sáo giả vờ làm thần bảo với lũ cung-nga hay là hoàng hậu rằng muốn tìm thấy nhẫn phải hỏi anh.

— Thế ngộ nhờ họ hỏi anh lấy nhẫn ở đâu ra ?

— Ừ nhỉ. Hay là sáo đem giấu một chỗ kín rồi phao lên là anh có tài tìm thấy đồ vật đã mất.

— Một lần này đã vậy. Lần khác người ta mất gì người ta lại bắt mình tìm thì có phải trơ mặt là mình nói dối không. Có tài còn muốn dẫu đi hướng chỉ lại còn khoác-lác nói

bịa-đặt để lòe người, chả bao giờ anh chịu làm.

— Lúc túng thì phải tính chứ.

— Thà phải tù-tội còn hơn là làm một việc trái với lương-tâm.

— Nếu vậy thì đành chịu à. Anh thử nghĩ giúp cho sáo một kế nào không phạm đến sự thực-thà của anh. Anh nên nhớ rằng tối mai có cuộc đại-hội của nhà vua. Sáo muốn anh cũng được dự tiệc yến linh đình ấy.

— Gớm ! Sáo nghĩ làm gì đến sự phú-quý ấy. Anh đương lúc gặp nạn này cốt sao thoát được lao tù là khá lắm rồi.

— Thôi được, sáo nghĩ được rồi.

— Sáo nói thử anh nghe xem có được không.

Con sáo trắng ghé vào tai anh khóa Lành nói rất nhỏ, anh khóa gật gù đắc ý.

— Ừ được, được.

— Nhưng anh nghĩ hộ cho sáo mấy câu hát.

Đêm hôm ấy, anh khóa Lành dạy con sáo trắng hát mãi quá canh ba mới xong.

Sáng hôm sau chờ khi vua và hoàng-hậu đã ra đứng trên lan-can lầu, ngắm cảnh vườn Thượng-uyên tung-bùng màu sắc, con sáo liền cất tiếng hát :

*Tình cờ được nhận minh-châu,
Biết người mất của ở đâu mà tìm.*

Vua nói : Quái thật đứa nào hồn lảo dám đến hát nhảm. Hậu thử nghe có phải tiếng cung-nữ không.

— Hình như không phải, người hát hình như ở trước mặt ta.

Tiếng hát lại tiếp :

*Sáo đi hỏi khắp loài chim,
Chúng rằng báu vật phải tìm quý-nhân.*

Chúa lâm bầm :

— Sáo, hay là con sáo biết nói nào chẳng ?

Hoàng-hậu tiếp : Chả có lẽ. Người nào tên là sáo hản.

— Thì ta hãy gọi thử xem sao.

Vua cất tiếng gọi : Ai là sáo đấy ! Ra đây cho trăm hỏi.

Con sáo trắng im tiếng hát, giả nhời :

— Chỉ có sáo trắng đây thôi.

— Sáo trắng ở đâu xuống đây với trăm.

— Nhưng đừng ai bắt sáo nhé.

— Được, sáo cứ đến. Ai bắt mà sợ.

Con sáo trắng bay vút xuống trước mặt vua và hoàng-hậu.

Vua vuốt ve con sáo và hỏi:

— Đâu, chiếc nhãn đâu, sáo đưa xem nào

— Sáo để trên cây. Sáo đi lấy đã.

Con sáo bay lên và ngậm chiếc nhẫn, nhả ra giữa bàn tay của hoàng-hậu.

— Ai dạy sáo nói vậy ?

— Chả ai dạy cả. Tự sáo biết. Sáo lại biết lắm chữ lắm cơ. Sáo thuộc nhiều kinh-sử lắm.

— Sáo đọc thử đề trăm và hoàng-hậu nghe.

Con sáo trắng cất tiếng đọc lâu-lâu. Vua và hoàng-hậu ngạc nhiên vô-cùng.

— Sáo ở đây với chúng ta, có lầu son gác tía, có ống ngà đựng gạo, bát ngọc đựng nước.

— Nhưng sáo không chịu được giam cầm bó-buộc đâu. Sáo chạy nhảy quen rồi. À chiều nay có hội, cho sáo đi xem với, rồi sáo hát cho mọi người nghe. Sáo có bài hát hay lắm.

Vua và hoàng-hậu nhận nhời.

Cung điện Quang-Minh trần thiết rất lộng-lẫy. Hàng nghìn ngọn bạch lạp chiếu sáng quắc. Những cột vàng lấp-lánh. Những cây ngọc dát kim cương óng-ánh như sao. Đàn sáo nhã nhạc vang lừng. Trên bàn tiệc toàn những bát ngọc đũa ngà, chén vàng đĩa bạc, những thức ăn toàn là sơn hào hải vị, những món quý giá vô cùng. Cung nga ăn mặc hàng màu sắc sỡ múa để giúp vui. Vua và hoàng hậu tươi-cười hớn-hở. Con sáo trắng đỗ trên một cái giá bằng bạc gần đấy. Vua bảo với quần-thần rằng đó là một con sáo

lạ, biết nói, biết hát như người. Ai cũng có vẻ không tin nhưng đến khi nó cất tiếng chào thì đều ngạc-nhiên.

Vua bảo sáo hát. Sáo nói :

— Sáo biết một chuyện cồ-lịch hay lắm. Đề sáo kể cho các quan nghe.

*Truyện rằng ngày xưa ngày xưa,
Khóa Lành hay chữ tài thừa trạng-nguyên
Gặp quan chủ khảo hám tiền,
Thấy bài anh nộp quan liền loại ngay.
Họa vô đơn chi thương thay !*

*Giữa đường gặp bước không may, cực lòng
Một tên kẻ trộm lúc cùng
Vu oan giá họa đề hòng thảo thân.
Linh đưa trình vị đại-thần,
Tưởng ngài minh xét ra ân cứu nần,
Ai ngờ lại chính khảo quan
Thấy anh sợ lộ bèn toan hại người,
Bảo quan hình-bộ mấy nhời.*

Thành ra anh khóa phải đời lao lung

Con sáo tự nhiên thôi không hát nữa. Hai ông thượng-thư nghe thấy tên khóa Lành đã giạt mình, đến khi con sáo kể thêm thì mặt tái xanh xám đi, ngồi không yên chỗ, trống ngực đập thình-thình.

Vua hỏi con sáo.

— Về sau anh khóa có được tha không ?

— Sáo không biết.

— Sáo kể chuyện mà sáo lại không biết.

— Vì hiện bây giờ anh khóa còn bị giam.

— Còn bị giam ? Chuyện thật à ? Sự thể thế nào, sáo nói trầm nghe :

Con sáo trắng liền kể hết đầu đuôi.

Ông thượng-thư liền tâu là con sáo nói láo. Chắc chủ nhân nó dạy nó thế. Vua nghĩ bụng : chắc con sáo nói thật, chủ nó ắt phải người tài giỏi hay chữ thì nó mới thuộc nhiều kinh-sử như thế.

Vua sai quân lính vào ngục tìm anh khóa Lành và ngay trước mặt mọi người sai anh khóa làm một tờ khai, tường thuật mọi sự. Vua thấy anh viết thoăn-thoắt đã tin ngay rằng mình nghĩ đúng, khi xem đến tờ giấy hoa-tiên anh dâng lên, vua biết ngay là người tài và đưa cho các quan xem ngay. Vua lại sai quân đi lấy những quyển của anh. Vua sai quan thị-độc bình-văn thì ai cũng phải chịu là tuyệt-tác. Vua đặc cách cho anh khóa Lành đồ trạng-nguyên và quở hai ông thượng-thư.

— Các người lừa dối trăm, tội khi quân đáng bị bêu đầu. Nhưng ta thương lũ người đã già nên tha chết nhưng bị tước hết quyền chức làm

kẻ thường dân. Đi ngay cho khuất mắt ta.

Anh khóa Lành quý tâu xin tha lỗi cho hai người. Anh viện lẽ rằng trong lúc vui vẻ này không nên để ai phải phiền não. Anh xin vua gia ân tránh cho anh sự hối-hận đã làm hại hai vị đại-thần.

Vua theo lời anh, nhưng cũng giáng chức để làm gương cho kẻ khác.

Anh khóa Lành được vua ban quyền cao, chức trọng.

Vua hỏi con sáo trắng :

— Sáo đã bằng lòng chưa ? Sáo ở đây với trăm nhé.

— Anh khóa ở đây thì sáo cũng ở, thỉnh-thoảng sáo sẽ vào thăm vua và hoàng-hậu, và sáo đến chơi vườn Thượng-Uyển nữa.

Chân Lý của Song - An Hoàng-Ngọc-Phách (giá 0\$80), 1 quyển *Tùy bút* của Nguyễn-Tuân (giá 0\$60), và 1 quyển *Nhà bên kia* của Đỗ-đức-Thu (sắp in) (mấy quyển sách đó toàn là những quyển sách có giá trị nhất về văn-chương do nhà Cộng-Lực xuất-bản) và 10 quyển *Hoa Mai* — **Từ giải 3 đến giải 11** mỗi giải được 10 quyển sách « *Hoa Mai* ».

b) Những thư trả lời, phải gửi về trước ngày 10 Décembre 1941 .

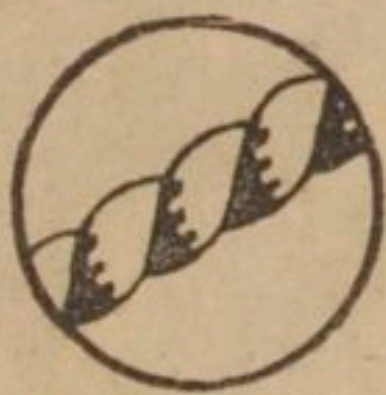
c) Kết quả cuộc thi sẽ đăng lên báo *Tiểu-thuyết* thứ bảy, Trung-Bắc chủ nhật và bìa sách *Hoa-Mai* từ 20 đến 30 Décembre 1941.

d) Giải thưởng sẽ do nhà xuất-bản gửi đến tận nhà các bạn.

Nhời dặn : Về câu hỏi thứ nhất, các bạn chỉ cần nói vắn tắt độ vài câu là đủ.

Câu hỏi thứ 4 về cuộc thi vui, do Đ. P. H. S. tổ chức:

4) Các bạn hãy nói rõ ý nghĩa cái dấu hiệu của nhà xuất bản Cộng-Lực.

Tên chỗ ở

học trường nào

Biên tên, chỗ ở, cắt gửi về Cộng Lực kèm câu trả lời

Giải thưởng sách Hoa - Mai

Các bạn, sau khi đọc sách Hoa-Mai số 1, hãy trả lời 2 câu hỏi sau này :

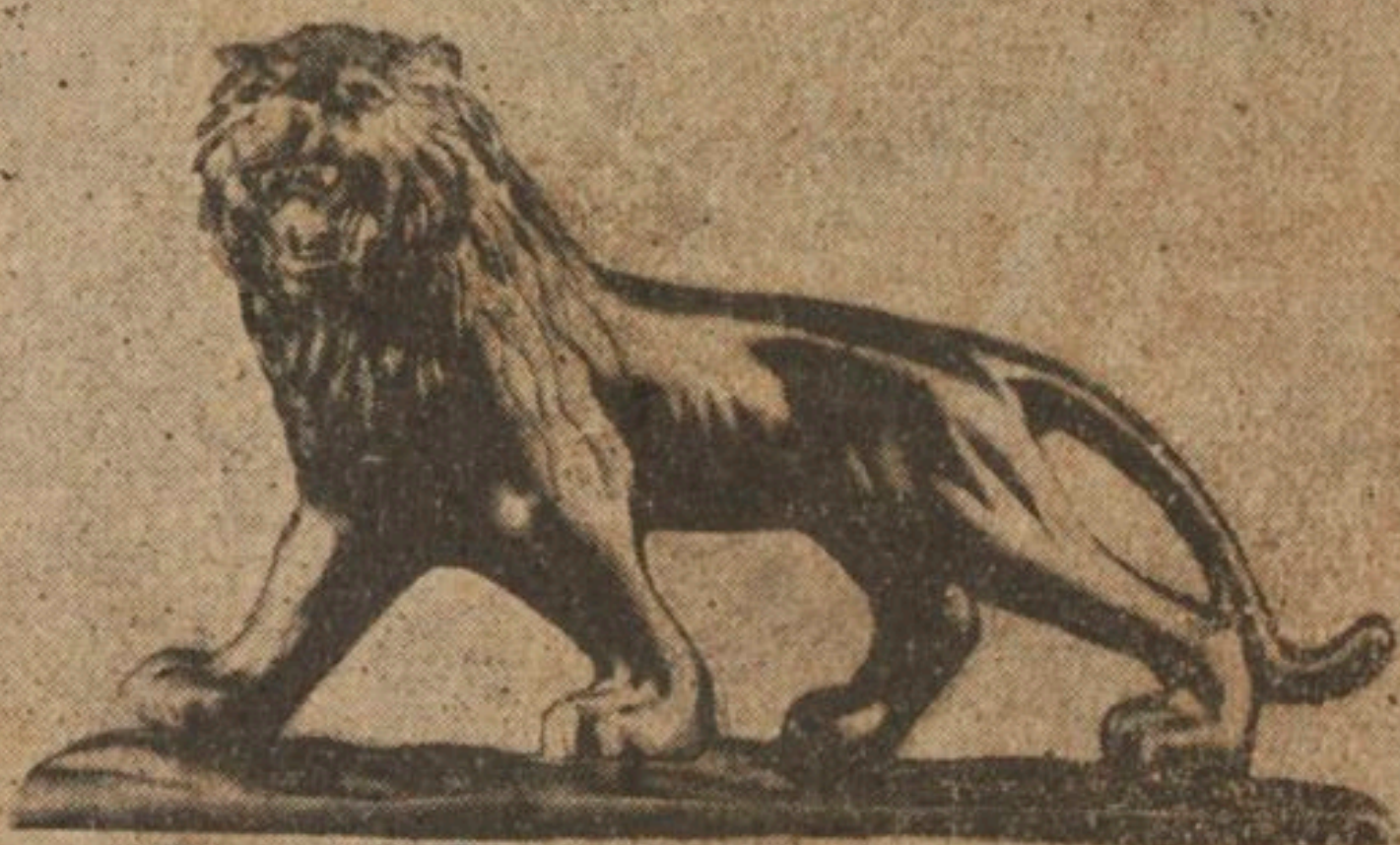
1. — *Cảm tưởng của bạn đối với cuốn sách Hoa Mai số 1, tức là con sáo trắng, như thế nào ?*

2. — *Các bạn hãy chọn ba quyển sách hay nhất của nhà Cộng - Lực đã xuất - bản.*

Các bạn biên những câu trả lời vào tờ giấy và nhớ kèm theo phiếu thưởng (cắt ở bìa sách) gửi về nhà xuất - bản Cộng - Lực, n° 9 Takou Hanoi. Ngoài bì nhớ đề : « Dự giải-thưởng sách Hoa-Mai »

a) Có 11 giải thưởng : **Giải nhất** : một cái coupe đáng giá 30\$00 (ảnh dưới) — **Giải nhì** : 1 quyển *Thời-thế* với văn-chương của Song-An Hoàng ngọc Phách (giá 0\$80), 1 quyển *Đầu là*

(xem tiếp bìa 3)

Giải-thưởng sách Hoa-Mai
Nhà xuất-bản Cộng-Lực Hanoi